

Návštěva absolventek oboru Všeobecná zdravotní sestra v měsíci listopadu

Školu jsme absolvovaly v roce 1967 a díky paní ředitelce PhDr. I. Kohoutové, Ph.D. jsme prostory, kde jsme strávily 4 roky, mohly po letech opět navštívit.

Byly jsme překvapeny, jakou změnou prošel nynější vzhled budovy, jejíž fasáda, na rozdíl od naší, omládlá. A po pravdě řečeno, vnitřní prostory jsme příliš nepoznávaly. Zaujala nás perfektně a moderně zařízená jídelna, vybavení a diferenciací učeben, šatny, počítačová technika, knihovna. Zavzpomínaly jsme si na hodiny ošetrovatelské techniky, kde naše hlavinky zdobily sítky na vlasy, aby nám, jak vyučující hlásala, nepadal vlas do výkonu. Jedna z nich se po naší maturitě přiznala, že vstoupit do třídy musela etapovitě, na chodbě byla nucena mírnit své zděšení. Před odchodem na praktická cvičení na oddělení FNKV jsme procházely výstupní kontrolou. Naškrobené prkenné zástěry 20 cm od země, nehty, které přestaly svoji délkou plnit ochrannou funkci. V naškrobených běloskvoucích čepcích naražených hluboko do tváře, jsme předstíraly, že vlasy na hlavě nám vůbec nerostou. Make up, tehdy stejně dostupný, jako vrchol Mount Everestu, byl zakázán. Radost pohledět.

V prvním ročníku jsme naše teoretické znalosti z ošetrovatelské techniky „rozvíjely“ prakticky půl roku v pekárnách, půl roku v Národním podniku Chirana, kde jsme soustružily, skládaly a expedovaly skleněné injekční stříkačky. To vše pro prohloubení vztahu s dělnickou třídou. Na rozdíl od učňovské mládeže jsme však za práci hodnoceny nebyly. Minimálně 5 měsíců jsme probíraly stlaní lůžka. Pokrývka byla asi tak o 10 kg těžší, než současné, čímž bylo založeno na vertebrogenní potíže. Ve 2. ročníku jsme již praktikovaly v nemocnici, neb již všechny žákyně dovršily 15 let. Směly jsme uklízet na oddělení, mýt stolky, nábytek, močové lahve, podložní mísy, sprchovat květiny. V centrální kuchyni pak vyškrabávat očka z oloupaných brambor. Teoreticky nám bylo osvětleno, z čeho se skládá koště. V odborných předmětech jsme se učily o příčinách a terapii chorob, role sestry však dlouho zůstala utajená. Zúžila se na instrukci „sestra si před výkonem umyje ruce, sestra přivolá lékaře (co má dělat v případě, že se ho nedovolá, jsme poznávaly až při výkonu svého povolání). Problematické pro některé vyučující bylo i respektování osobnosti a lidské důstojnosti. Ze své zkušenosti mohu říci, že tento přístup převládal rovněž při pomaturitním specializačním studiu v Brně. Kdo nememoroval, jakoby nežil. Nároky na nás byly dost vysoké, na rozdíl od platů, které jsme dostávaly. Maturovaly jsme z češtiny, ruštiny, odborné praxe prakticky s obhajobou, chirurgie, interny, pediatrie, takže po maturitě jsme mohly nastoupit na jakékoli oddělení nemocnice.

Došlo k obrovskému posunu nejen v dispozicích a vybavení školy, ale i v přístupu k žákům, výuce, respektování jejich individuality, což je jistě výsledkem nemalého úsilí vedení školy. Jako pozitivní se nám jeví rovněž možnost praktikovat v různých zdravotnických a sociálních zařízeních. Vstup žáků do praxe je snadnější díky odborné a praktické vybavenosti, ale též díky nepošramocenému sebevědomí.

Pevně věříme, že vložené hodnoty (nejen finanční), vrátí absolventi „svým“ pacientům, jak odbornou péčí, tak lidským přístupem, empatií, schopností povzbudit ke spolupráci i vlastní schopností s pacienty spolupracovat.

My jsme ve věku, kdy hodnotíme svůj dosavadní život a ptáme se, jaký smysl mělo to, co jsme v něm učinily. Mohu říci, že přijde-li mi poděkovat syn pacienta se slovy „sestři, vy jste zachránili tatínkovi život“ (byl odmítnut na neurologii, příznaky, které mi syn líčil, odpovídaly CMP, byl proto směřován na RZS, dg se potvrdila), zachránila zrak (po vniku vápna), když pacienti, které i po letech potkávám, děkují za vyslechnutí, radu, úsměv, dobré slovo a říkají „sestři, vy nám chybíte“, je to velké zadostiučinění. Víte, že po Vás něco

zůstalo, něco, co se penězi nedá měřit. Zní to jako klišé, ale dělaly jsem vše, co bylo v našich silách, něco, co obohatilo obě strany.

Pevně věřím, že je blízko doba, kdy nelékařští zdravotníci budou mít větší kompetence a stanou se rovnocennými partnery lékařů, budou vykonávat práce, pro které mají kvalifikaci a budou za ně patřičně odměňováni.

Děkujeme paní ředitelce nejen za umožnění návštěvy, vlídné a přátelské přijetí, ale také za to, jak pečuje o školu, své svěřence, její smysluplný přístup k práci. Pokud absolventi školy budou přistupovat ke své profesi se stejnou erudicí, láskou, zaujetím a morálním kreditem, je o nás (nejen seniory) dobře postaráno.

Stejný dík za vřelé přijetí patří též paní Mgr. E. Vaňurové a paní asistentce Zdeně Kadeřábkové.

Za sestry spolužačky Jiřina Hašková.

V Praze 10.11.2011